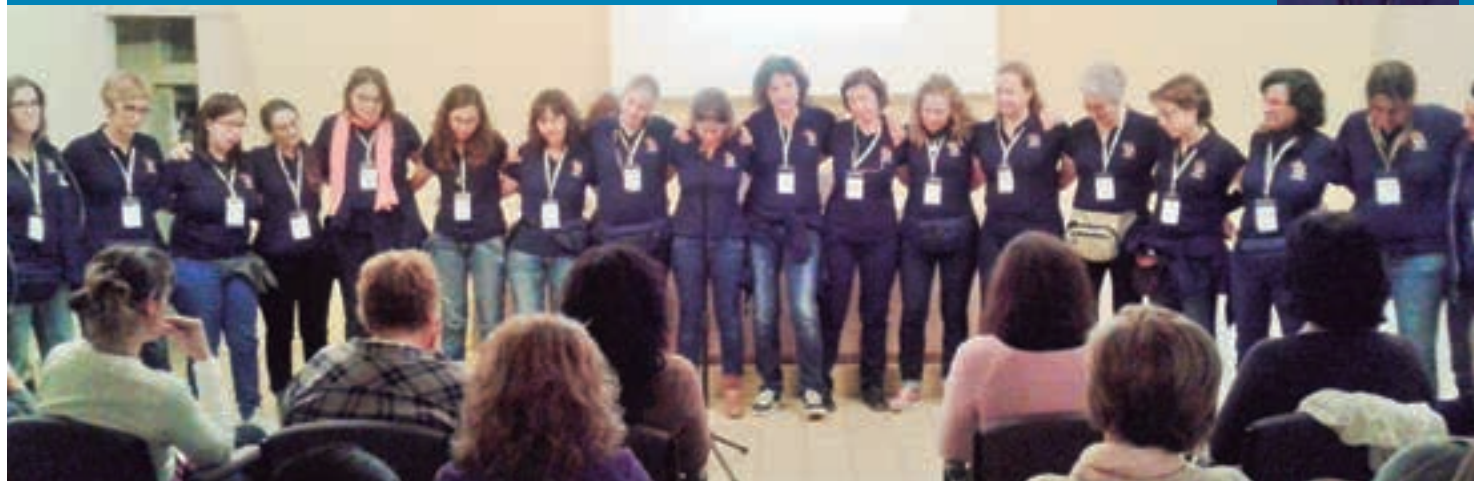

Prou de tapar forats!

Xavier Novell, bisbe de Solsona

Hem de reconèixer que som una Església que “tapa forats”: quasi tots els nomenaments parroquials que he fet han estat per a “cobrir” les vacants provocades per les jubilacions i les defuncions; sovint he hagut d’enredar gent per a ocupar cadires de patronats de fundacions; no pocs rectors, cada començament de curs, van a la “recerca i captura” de catequistes per a atendre tots els grups de catequesi; els directors de Càritas són especialistes en la “pesca” de gent per als diferents programes —robers, rebosts, reforços escolars, ...—; les responsables de neteja dels temples, no paren d’invitar qui sigui per a eixamplar el seu grup. Potser mai ens parem a preguntar: quins són els dons d’aquesta persona? Quin servei es deu sentir cridada a fer? Fa poc, amb motiu de la missió popular, vaig assistir a un cinema fòrum en una renovada sala de cinema i teatre parroquial. Al davant, hi havia un bon amic al qual durant anys li havia fet tota mena de propostes, sense preguntar-li mai què era el que l’apassionava pastoralment. Aquell dia, mostrant-me les millores del local i el projecte que vol dur a terme, vaig reconèixer una de les seves passions i la riquesa que suposa per a aquella parròquia que ell es dediqui a aquest projecte. Potser perquè hem funcionat sempre “tapant forats”, tenim capellans, diaques, treballadors apostòlics, delegats diocesans,

membres de consells, catequistes, voluntaris de Càritas i altres col·laboradors cansats, desmotivats i queixosos. En el llibre “Una renovación divina”, s’aposta per prioritzar les persones, les seves capacitats, els seus dons i allò que creuen que poden aportar al servei de la parròquia. De fet, l’autor considera que una de les tasques importants del responsable parroquial és escoltar cada col·laborador, en vistes a identificar els seus “punts forts” i, així, definir el servei que millor pot fer. L’autor afegeix que “tenir l’oportunitat de fer allò que millor sabem fer és el que més contribueix a la fidelització”, és a dir, a la perseverança dels col·laboradors. És fàcil imaginar que aquest canvi pot portar a trobar-nos mancats de les persones que necessitem. La meua pregunta, però, és: vist el resultat d’allò que és una necessitat pastoral, tan dramàtic serà adaptar-ho a les persones que realment senten una crida a fer-ho? Quan llegim a l’Evangeli Gaudium, “somnia una opció missionera capaç de transformar-ho tot, per tal que els costums, els estils, els horaris, el llenguatge i tota estructura eclesial es converteixi en una via adequada per a l’evangelització del món actual més que per a l’autopreservació”, no ens sentim alliberats d’haver de mantenir estructures pastorals per a les quals no tenim gent cridada, capacitada i il·lusionada?

